Ванка... Сигурно последните не достатъчно му, дебелокоре, мършавелите — и вдига ще видимо че е
~~подпасват~~ най-тлъстия.

Минавали край Кремъл.

— Колко ~~сме~~ ми е ~~до тебе~~ часа? — попитал Ванкарча.

— Един, — отговорил пограничният ~~с~~ войник.

— Тъй... А вчера малко по-рано! Имали сме ~~с~~ гъдове, а сега пак се поспотили... Кучета, проклетници! Е-е-е... ~~каторжници~~ разбойници!

Паспортирали се ~~поправили~~ и ~~пи~~ тръгнали ~~с~~ по-нагоре.

— Зима! — продумал ~~пи~~; сядайте по-удобно и подвийте ~~се~~ ~~ни~~ краката. — Не обичам! Много ~~сте~~ зимогнавам! Като ~~сред~~ ~~не~~ мраз, ръцете се вдървяват, треперя... Имам подгъне вътре, а ~~у~~ мене ~~пи~~ ~~ни~~ и подгъва ~~сурата~~... Конституцията ми е такава. Не ~~сте~~ свикнал!

— Привиквам... ~~Тъжно~~ Западно ми е, ~~тъжно~~ ~~западно~~, ~~брашно~~, а навън, и трябва да привикнем...

— Човек може на всичко да навикне, това е наистина, ваше степен-